

Textus: *Ti vagytok a föld sója. Ha pedig a só megízetlenül, mivel lehetne ízét visszaadni? Semmire sem való már, csak arra, hogy kidobják, és eltapossák az emberek. Ti vagytok a világ világossága. Nem rejthető el a hegyen épült város. Lámpást sem azért gyújtanak, hogy a véka alá tegyék, hanem a lámpatartóra, hogy világítson mindenkinek a házban. Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti mennyei Atyátokat. (Mt5,13-16)*

Kedves genfi magyarok! Ünneplő gyülekezet!

Különös dolog nemzeti ünnepeken, nemzeti megemlékezéseken részt venni évente több alkalommal is. Különös dolog, hiszen ezek az alkalmak, ezek a minősített órák vagy délutánok, melyek során megállunk az elmúlt 1000 év kiemelkedő eseményeinek emléke mellett, a megemlékezésen túl egyfajta szembesülést is jelentenek az életünkben.

Szembesülést a nemzetünk múltjával, szembesülést annak a sok-sok nehéz és szorongatott évnek a terhével, melyet közösen hordunk nemzeti emlékeinkben és identitásunkban nap, mint nap. És ugyanakkor - akár október 23-ra, akár március 15-ra gondolunk - ezek az ünnepek szembesülést jelentenek annak az örömeivel is, hogy a nehéz és hányattatott múltban időről időre támadtak olyan tagjai a magyar nemzetnek, akik szembe szálltak az igazsággal, és hajlandók voltak akár életüket is áldozni azért, hogy - ahogy a szózat is megfogalmazza - eljőjön egy jobb kor, mely után imádság epedez százezrek ajakán. És hogy miért tették ezt? Azt hiszem, azért mert ismertek egy másfajta igazságot, egy másfajta valóságot, mint ami körülvette őket. Ismertek egy olyan igazságot, melyben az embernek joga volt a szabadsághoz, az őszinteséghez, és a saját tulajdonához. Ismertek egy olyan igazságot, egy olyan valóságot, melyet nem tudtak elhallgatni, melyért képesek voltak mindent kockára tenni. Amikor pedig ilyen emberekről hallunk, ilyen emberek élettörténetével találkozunk, sokszor bennünk is felmerül a kérdés: Vajon mi mit tennénk hasonló helyzetben? Vajon képesek lennénk kiállni azért az igazságért, melyben hiszünk? Vajon képesek lennénk a végletekig harcolni azért az igazságért, amelyben hiszünk?

A Krisztushoz tartozó ember életében pedig ezek a kérdések nem csak feltételes módon léteznek. A keresztyén ember életében ugyanis nem az a kérdés, hogy ha szükség lenne rá, akkor kiállnék-e a keresztyén hitemért. A keresztyén ember életében mindennapos kérdés, hogy kiáll-e azért az igazságért, melyben hisz. Ez mely néha nagy és látványos formát ölt - vegyük például az első évszázadok mártírjait -, legtöbbször azonban sokkal kevésbé látványos formában jelenik meg. De mégis jelen van! Erre figyelmeztet a mai igénk is: Ti vagytok a föld sója, a hegyen épült város, mely nem rejthető el, a lámpás, melyet a lámpatartóra helyezett lámpás. Ha ugyanis Jézus itt elmondott szavait komolyan vesszük, nagy valószínűséggel fel fog merülni bennünk a kérdés: Vajon tényleg sóvá, hegyen épített várossá és lámpássá váltam a világban? Vajon kiállok azért az igazságért, melyet Jézus Krisztusban megismertem? Vajon változást hozok a világ, a környezetem életébe?

Jézus három metaforát használ az Istenhez tartozó ember életére ebben az igében: só, hegyen épített város és lámpás. Három kép, mely ugyanazt az egy üzenetet hordozza: a keresztyén embernek jellé kell válnia a világban. Jellé, mely Isten igazságát hirdeti. Jellé, mely a legnagyobb szenvedésekben, a legnehezebb órákban is épp úgy hirdeti Isten szeretetét, mint a boldog pillanatokban. Az Istenhez tartozó embernek jellé kell válnia a világban. Jellé, mely Isten szeretetét és igazságosságát hirdeti a világban. Hogyan? Ahogyan az ige is megfogalmazza: úgy, hogy ember megtartja Isten parancsolatait, és vállalja a nehézségeket is Isten igazságáért. Pont úgy vállalja a nehézséget Isten igazságáért, ahogyan 1956 október-novemberében vállalta a magyar ifjúság a harcot a saját igazságáért. Mert ismert egy nagyobb igazságot a rendszer igazságánál. A Krisztushoz tartozó ember pedig ismer egy nagyobb igazságot a világ igazságánál, melyben a sírók megvigasztaltatnak, az igazságra éhezők és

szomjúhozók megelégtetnek, a békét teremtők Isten fiainak neveztetnek, a törvény pedig nem azért van, hogy azt áthágják az emberek, hanem azért, hogy teljesítsék annak szavait. Mert azok Isten igazságának szavai.

A keresztyén ember tehát úgy válik jellé a világban, hogy megismeri Isten igazságát, és életével hirdeti azt. Mert személyes kapcsolata van Jézus Krisztussal, mert tudja, hogy Isten Jézusban valami többet, valami jobbat készített el az emberek számára, mint ami földileg lehetséges. Mert tudja, hogy Isten számára lehetséges olyan sok dolog, ami az emberek számára nem. Tudja, hogy Isten képes békességet adni évtizedek óta vitázó családokba, képes újrakezdet adni tönkrement kapcsolatokban, képes békességet adni a súlyos betegségben szenvedőknek! És képes nekünk segítséget, támaszt nyújtani a mindennapok kihívásaiban - nem feltétlenül úgy, hogy megszünteti a kihívásokat, hanem sokkal inkább úgy, hogy erőt ad hozzájuk. Az az ember pedig, aki megismerte Istent személyesen, megismerte az Ő hatalmát, szeretetét és segítségét, az az ember jellé válik a világban, mert megváltozik az élete, és ezt a változást nem lehet eltitkolni. Isten átformáló szeretetében válik jellé az ember. Sóvá, hegyen épített várossá és lámpássá.

SÓ

Ti vagytok a föld sója - mondja Jézus a tanítványainak. Ti vagytok a föld sója - mondja Jézus ma nekünk is. Mert ma már nekünk is jellé, a föld sójává kell válnunk! És hogy mit jelent ez pontosan? Először is azt jelenti, hogy ahogy a só ízt ad az ételnek úgy kell nekünk is ízt adnunk a világnak. Só nélkül ugyanis - akárhány fűszert használunk is helyette - az ételnek sosem lesz jó íze. Mert a só olyan ízt hordoz, mely semmi mással nem pótolható. Ugyanígy van ez a Krisztushoz tartozó emberekkel is! Ők ugyanis valami olyan többletet hordoznak a földi életben, mely semmi mással nem pótolható. Az Istennel való kapcsolat, az Isten igazságának, szeretetének és kegyelmének többletét, mely nélkül a világ elveszíti a lényegét, melyet Isten a teremtésben adott neki, és a megváltásban ismét helyreállított. Másodszor, azt is jelenti a föld sójának lenni, hogy tudjuk: egy kevés só is elegendő egy nagy tál étel megízésítéséhez. Mennyivel több hús, káposzta, fűszer és víz kell ugyanis egy nagy adag székelykáposzta elkészítéséhez, mint amennyi só! És mégis milyen ízetlen lesz a fáradozással készített étel, ha nem teszünk bele sót! A só szinte láthatatlan az életben, mégis elengedhetetlen! És sokszor a keresztyén ember is láthatatlanul képviseli Istent a világban, de mégis elengedhetetlenül! A keresztyénségünk ugyanis nem a nagy és látványos cselekedetekben, hanem a mindennapok apróságában lesz igazán láthatóvá. Mikor meg tudok bocsátani, és bocsánatot tudok kérni. Mikor szeretettel fordulok valakihez, akire jogosan haragudhatnék. Mikor kiállok a hitem mellett pedig a kollégáim piszkálnak miattam. Mikor a gyerekeknek, az unokáimnak vagy éppen a szüleimnek Isten szeretetéről beszélek. Mikor segítő kezet nyújtok a mellettem élő bajba jutottaknak. Szinte láthatatlanul, mégis jelentős dolgokat cselekedve.

Harmadszor pedig a föld sója kifejezés, mellyel Jézus a tanítványokról, és közvetetten rólunk is beszél, nem csak felelősséget jelent, mely bennünket terhel. Hanem nagyon különleges rangot is ad nekünk, Istenhez tartozó embereknek. A só ugyanis az egyik legkülönösebb Istennek felajánlott áldozat volt Jézus idejében, hiszen ezt tartották a legtisztább anyagnak a földön. A só tehát nem csak egy ízt adó anyag, hanem a legtisztább anyag is, mely éppen ezért nagyon kedves ajándék Isten előtt. Keresztyén embernek lenni tehát nem csak felelősséget jelent, hanem azt a rangot is, melyet Isten irántuk érzett szeretete jelent! Kereszténynek lenni egyet jelent azzal, hogy Isten szeretett gyermeke vagyok. Akinek örül, akiben gyönyörködik, akit jellé akar tenni a világban! Isten jellé akar téged is tenni a világban olyan jellé, amelyre büszke, amelyet szívesen mutat meg másoknak is! Olyan jellé, melynek értéke van! Pont úgy, ahogy a sónak is hatalmas kereskedelmi értéke volt évezredekken keresztül! És bár ma már nem tulajdonítunk akkora kereskedelmi értéket a sónak, mint az

ókorban tulajdonítottak neki, az evangélium üzenet mégsem változott! Isten szereti az Ő népét, szeret téged és engem, és jellé kíván bennünket tenni.

HEGYEN ÉPÍTETT VÁROS

Pont olyan jellé, mint a hegyen épített város, mely nem rejthető el az emberek elől. Mert ez a kép már egy másik szempontból mutatja be nekünk, hogy hogyan akar bennünket Isten jellé tenni a világban. Hiszen a hegyen épített város lényege, hogy a körülötte lakók akárhányszor néznek fel a hegyre, mindig láthatják a város falait, és ha köd borulna is rá, az emberek akkor is tudják, hogy a város létezik, és csak idő kérdése, hogy újra láthatóvá váljon.

A hegyen épített város kifejezés azért is különleges ebben az igeszakaszban, mert a zsidó kultúrában - melyben Jézus is élt és tanított - egyetlen várost jelentett ez a kifejezés:

Jeruzsálemet. Azt a várost, mely a zsidó vallás központja volt. Azt a várost, ahol a hívő zsidók Istennel találkozhattak. A hegyen épített város tehát az Istennel való találkozás városa. Jézus a tanítványait és rajtuk keresztül minket is Jeruzsálemhez, az Istennel való találkozás városához hasonlít. Mert mi képviseljük Istent a világban. Mert a világ rajtunk keresztül ismerheti meg Őt! Rajtad keresztül! A te szeretetedben, a te megbocsátásodon, a te életeden keresztül!

LÁMPÁS

Azon keresztül, amit te megtapasztalsz és tovább adsz az embereknek! Isten szeretetén keresztül! Jézus Krisztuson keresztül! Aki magát a világ világosságának mondja, ebben az igeszakaszban pedig a lámpás képen keresztül minket is fénynek nevez, mely bevilágít a sötétségbe. Lámpásnak, amit nem szabad elrejtteni, hanem olyan helyre kell tenni, hogy azt minél többen láthassák, hogy lássák azt az emberek, és dicsőítsék érte Istent. A lámpás feladata, hogy fényével Istenre az Ő még nagyobb fényességére mutasson. A mi feladatunk, hogy a körülöttünk lévő emberek életében Istenre mutassunk. Ehhez persze elengedhetetlen, hogy a mi életünkben jelen legyen Isten! Mert csak akkor tudunk jellé válni, akkor tudunk valakit képviselni, ha mi már ismerjük Őt! Ha személyesen ismerjük Őt! Ha ismerjük az Ő igazságát, akkor tudjuk csak tovább adni! Ha érezzük a szeretetét, akkor tudunk másokat is szeretni!

A mai igénk kérdése tehát kettős: ismered Istent személyesen, hogy jellé válhass a világban? És ha ismered, vajon kiállsz-e az ő igazságáért? Jellé válsz-e a világ számára a szereteteddel, a megbocsátásoddal, az életeddal? A mai nap egy újabb alkalom, hogy megfürödjünk az Ő szeretetében, keressük az Ő igazságát, és váljunk jelekké az emberek között. Élünk hát vele! Legyünk sóvá, hegyen épített várossá és lámpássá, mer a teremtett világ sóvárogva várja az Isten fiainak a megjelenését! Ámen!